

HỒI THỨ NĂM MƯƠI HAI
THEO DÕI BÓNG MA

Là dãy núi thâm nghiêm hùng vĩ, Thái Hành Sơn từ xưa đã nổi tiếng là nơi xuất và vun bồi không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt.

Hông đeo bầu rượu hạng nhất của Sơn Tây, Hùng Miêu Nhi và Trầm Lăng đi dài dài theo ven chân núi suốt cả hai ngày không gặp được bóng dáng khả nghi nào cả.

Ờ bầu rượu cạn khô, Hùng Miêu Nhi nóng nảy:

- Không có một bóng quỷ ma nào hết, chuyến này tụi mình chắc bị cô ả lừa quá !

Trầm Lăng nói:

- Cũng chưa chắc như thế. Vì địa thế Thái Hành Sơn rộng lắm, có rất nhiều nơi từ xưa đến nay chưa có vết chân người, mình đi rì rì như thế này thì chẳng thám thập gì đâu:

Hùng Miêu Nhi nói:

- Khoái Lạc Vương nhân mã đông lắm, chứ đâu phải một người gì mà nói là trốn trong kẹt đá? Thế mà suốt hai ngày mà mình vẫn không thấy thoáng một bóng người !

Trầm Lăng mỉm cười:

- Càng đông chừng nào họ lại càng cẩn thận kín đáo chừng ấy. Mình cần phải kiên nhẫn, cho dù không kết quả gì thì cứ kể như một chuyến du sơn ngoạn thủy chứ có chi mà nóng !

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Du ngoạn thì du ngoạn, nhưng mà...

Hắn lại vỗ vỗ bầu rượu, ngồi xuống một phiến đá cười nhần nhó:

- Không có thứ này là đi hết muốn nổi !

Trầm Lăng cười:

- Bộ có một mình anh "khát" sao? Tôi cũng nhưa cổ rồi đây. Nhưng anh biết rượu tuy có thể làm cho mình quên hết mọi chuyện và tự nhiên cũng có nhiều chuyện làm cho mình quên rượu chứ !

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Tôi thì không tin rằng có việc gì lại có thể làm quên được rượu !

Trầm Lăng vẫy tay:

- Anh đi theo tôi đi !

Hai người lại đi riết một hơi nữa, đến một sườn núi nghiêng nghiêng, Trầm Lăng ngẩng nhìn mây mù trên chót núi và hỏi Hùng Miêu Nhi :

- Anh dòm có thấy chót núi không?

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Con sâu rượu tuy hoành hành nhưng mắt tôi vẫn còn trông thấy mà anh !

Trầm Lăng nói:

- Đỉnh núi này năm xưa được mệnh danh là "Thái Hành Tam Thập Lục Khoái Dao", đủ thấy rằng ba mươi sáu vị hào kiệt thành danh lúc đó uy phong rạng rỡ !

Hùng Miêu Nhi nói :

- "Thái Hành Khoái Dao" tôi cũng có nghe danh. Tôi nghe nói "Tụ đao" của họ tung lên có thể chém một con cú đang bay, nghe đâu một người chậm nhất trong ba mươi sáu người đó có một lần đánh cuộc tại Lạc Dương, và đã chém đôi bảy đồng tiền quảng lên một lượt !

Trầm Lăng cười:

- Chuyện đó thì có, nhưng anh có biết người lẹ nhất thì đến trình độ nào không?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Anh có nghe nói thử coi.

Trầm Lăng cười:

- Tôi không nghe, căn cứ vào người chậm nhất như thế thì thật không sao tưởng tượng được người mau nhất là sao?

Hùng Miêu Nhi bật cười ha hả:

- Vậy thì anh cũng như tôi !

Trầm Lăng cũng cười...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nghe nói ba mươi sáu tay đao ấu tuy nổi danh như thế, nhưng họ đều là những tay cường đạo giết người không chớp mắt, ba mươi sáu người ấy ngoài hai cuộc tụ hội hàng năm, còn lại tất cả thì giờ đều tản ra tứ xứ cướp của thiên hạ.

Người ta nói số vàng bạc họ cướp được có lẽ chất còn cao hơn đỉnh Thái Hành Sơn này nữa !

Trầm Lăng nói:

- Vì thế họ đã làm kinh động đến một vị tuyệt đại anh hùng, đã phải phát nguyện nhất định trừ khử cho kỳ được ba mươi sáu người ấy...Đây, anh hãy xem khối đá này...

Hùng Miêu Nhi dòm qua thấy bên dưới một khối đá vuông...

- Khối đá xanh mặt bằng láng bóng như mài, nhưng ngay chính giữa có một đường nứt thẳng từ trên xuống dưới như một lần dao cắt.

Trầm Lăng nói:

- Vị tuyệt đại anh hùng ấy chớ đúng ngày hội tụ của họ, bèn một mình một kiếm đến nơi này khiêu chiến...

Hùng Miêu Nhi mỉm cười gật gù:

- Thật là anh hùng hảo hán !

Trầm Lăng nói:

- Ba mươi sáu tay khoái đao ấy lẽ tự nhiên là đâu chịu lép vế, họ bèn hạ sơn nghinh chiến. Vị anh hùng ấy không nói một lời, rút thanh trường kiếm chém xả xuống khối đá.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Một kiếm mà chẻ đôi khối đá ấy à?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đúng, khối đá này chính do ông ta một kiếm thị uy, và lẽ tự nhiên ba mươi sáu tay đao ấy cực kỳ khâm phục, họ cắt máu ăn thề rằng từ đó về sau sẽ chấm dứt những việc làm bất chính, sau khi vị anh hùng ấy buông tha cho họ. Thật quả là những người hảo hán, ba mươi sáu tay đao ấy suốt đời, bắt đầu từ ngày đó, không hề bước ra khỏi Thái Hành Sơn.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Thật là tuyệt ! Không lẽ không có một chuyện nào hảo hê như thế, thật là còn đã hơn là...Uống rượu nữa ! Còn gì nữa không?

Trầm Lăng cười:

- Đừng nói cả Trung Nguyên, riêng chuyện hào kiệt Thái Hành Sơn, anh nghe suốt ba ngày ba đêm cũng chưa hết...đi với tôi đi ! ...

Hai người lại đi lên nữa...

Mỗi một ngọn núi, mỗi một khối đá dị hình, mỗi một gốc cổ thụ... y như là đều có một giai thoại võ lâm.

Hùng Miêu Nhi lắng nghe một cánh xuất thần, có lúc hần thở dài cảm khái, có lúc giận dữ bất bình, và có lúc lại vỗ tay cười khoái trá...

Bao nhiêu phong thái anh hùng, bao nhiêu chuyện lạ chưa từng nghe thấy, y như sống động trước mắt qua lời kể lại của Trầm Lăng, người nghe cũng như người kể thấy đều thích thú quên cả rượu, quên luôn cả vụ Khoái Lạc Vương, chưa cảm nghe mệt mỗi đã vòng quanh gần phân nửa vòng chân núi Thái Hành.

Đúng trưa ngày hôm đó, hai người chọn một bờ khe nước trong mát ngồi ăn lương khô...

Nơi đây đã khá sầm uất, tàng cây che kín không một tia nắng mặt trời, hơi gió núi từ khe suối thổi nghe lạnh buốt.

Hùng Miêu Nhi vẫn phanh ngực áo, máu nóng của hần lúc nào cũng hừng hực, hần đứng trước ngọn gió lạnh như dao cắt bật cười ha hả:

- Ngày nay mình kể chuyện hào hùng khi xưa, không biết trăm năm sau có ai kể chuyện Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi không nhỉ?

Trầm Lăng cười:

- Cho dù có người kể thì tôi và anh cũng không làm sao nghe thấy !

Hùng Miêu Nhi nói:

- Sao lại không? Đám quỷ anh hùng Thái Hành Sơn này không chừng đang đứng nghe mình nói chuyện đấy...Chỉ tiếc không có rượu để cùng họ đôi ba chén !

Trầm Lăng cười

- Nữa, lại nhớ đến rượu rồi...kia kia, xem vực sâu bên gành đá kia...

Hùng Miêu Nhi nhúng mắt:

- Nơi đó có chuyện gì sao?

Trầm Lăng nói:

- Đó là nơi tự tận của "Thái Hành Tam Nhận" đó !

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Tự tử là cái môn của đàn bà con gái... "Thái Hành Tam Nhạn" đã không dám phẫn đấu mà lại học cái thói tiêu cực của phái yếu như thế, thì thật không đáng mặt anh hùng hào kiệt chút nào cả !

Trầm Lăng nói:

- Kể khác làm nhục như thế thì thật không đáng nói gì, nhưng "Thái Hành Tam Nhạn" tự tử thì là một chuyện mà thiên địa quỷ thần đều phải khóc !

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Tại sao thế?

Trầm Lăng nói:

- "Thái Hành Tam Nhạn" vốn là ba anh em kết nghĩa, nhưng cả ba người riêng rẽ phiêu bạt rày đây mai đó, bình thường ít có tụ hợp một chỗ, nhưng hôm đó Tuyết Nhạn lại mang mấy vò rượu ngon cho tin bảo Ngân Nhạn và Thiết Nhạn đến đây- đến tại bờ vực này, nơi mà ngày xưa ba người kết nghĩa. Thấy thái độ của Tuyết Nhạn, Ngân Nhạn và Thiết Nhạn hơi ngạc nhiên và tự nhiên họ phải hỏi cho rõ.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Thế Tuyết Nhạn bảo sao?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Không nói gì cả, Tuyết Nhạn cứ mở rượu rồi ba người cùng uống riết cho đến ba ngày ba đêm, đến hôm thứ ba vào lúc nửa đêm Tuyết Nhạn vùng quì xuống...

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Sao có chuyện lạ thế?

Trầm Lăng nói:

- Nguyên vì Tuyết Nhạn lúc thiếu niên có giết một người vô tội, nhưng vốn là một người tốt, cho nên Tuyết Nhạn bứt rứt không yên, sau đó phải phí khá nhiều tâm huyết mới tìm cách nuôi dưỡng được đứa con của người quá cố, bồi dưỡng cho người ấy thành tài...

Hùng Miêu Nhi gật gù...

- Đúng là một kẻ có lương tâm.

Trầm Lăng nói:

- Nuôi dưỡng người con của kẻ đã bị mình giết oan, mục đích của Tuyết Nhạn là để chuộc lại lỗi lầm. Không dè người ấy sau này biết được căn nguyên cho nên nhất quyết báo thù, nhất quyết giết cho được Tuyết Nhạn.

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Phụ thù bất cộng đái thiên, thật không thể trách con người ấy, chỉ tội cho Tuyết Nhạn...

Trầm Lăng nói:

- Đúng ra thì có lẽ có thể đem ra giải bày, nhưng Tuyết Nhạn lại không phải là con người khứng chịu đem ân ra để buộc kẻ khác... Cho nên hẳn ước hạn gã thiếu niên mà hẳn nuôi dưỡng đó cùng đến đây, đồng thời yêu cầu hai người anh em kết nghĩa không được nhúng tay vào...Hắn muốn gã thiếu niên đó được thỏa mãn. Hắn dẫn Ngân Nhạn và Thiết Nhạn không được báo thù, phải để cho gã thiếu niên ấy được vang danh thiên hạ.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Ngân Nhạn và Thiết Nhạn bằng lòng như thế sao?

Trầm Lăng nói:

- Họ đều là những con người nghĩa khí, tuy đau lòng nhưng họ vẫn phải chịu chứ sao lại không?

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Như vậy là Tuyết Nhạn tự vận !

Trầm Lăng lắc đầu:

- Tuyết Nhạn đã muốn cho gã thiếu niên ấy được vang danh thì phải giao đấu công bình chứ. Cho nên sáng hôm đó khi gã thiếu niên y hẹn tới thì cả hai người bắt đầu giao đấu chứ không nói gì cả ...Gã thiếu niên nóng việc báo thù cho nên đánh bằng những đòn quyết liệt, còn Tuyết Nhạn thì chỉ nhấp nhur chiêu. Cứ kéo dài độ ba mươi hiệp,Tuyết Nhạn giả đồ thất thế để hứng trọn một chiêu ác liệt của gã thiếu niên.

Hùng Miêu Nhi cau mặt hỏi:

- Chết?

Trầm Lăng thở ra:

- Tự nhiên là Tuyết Nhạn chết !

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Thế thái độ của Ngân Nhạn và Thiết Nhạn ?

Trầm Lăng nói:

- Đã hứa là giữ lời. Họ đều là hành quân tử cả mà. Nhưng đến khi gã thiếu niên nói những lời tự đắc trong việc rửa nợ máu và sửa soạn đi thì Thiết Nhạn không đành được nữa.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Đánh à?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Không họ chỉ nói cho gã thiếu niên ấy biết sự tình, và vì lời thề "Đồng sinh đồng tử" cho nên sau khi kể cho gã thiếu niên ấy biết ẩn khúc, Ngân Nhạn và Thiết Nhạn rút đao tự vận... Gã thiếu niên chết lặng đi suốt mấy ngày, mặc cho tuyết đóng thành băng, tuyết đóng cứng khắp mình...

Cuối cùng gã chết luôn nơi đó...

Hùng Miêu Nhi mím miệng lặng thinh...

Chuyện tuy tình tiết không nhiều, nhưng nổi ẩn uất của nó đã làm cho Hùng Miêu Nhi cảm động. Hắn vẫy tay nói với Trầm Lăng:

- Đi, chúng ta lên bờ vực ấy thử xem...

Trầm Lăng muốn ngăn nhưng Hùng Miêu Nhi đã thoát đi nên đành phải theo.

Tuyết tuy không xuống nhiều, nhưng khí lạnh luôn tụ lại như khói trắng.

Dứng trên bờ vực mù mù, Hùng Miêu Nhi có cảm tưởng như mình là gã thiếu niên ngày xưa, mặt hắn lơ lơ như cây đá...

Nhìn dáng điệu ngo ngoe ngẩn ngẩn của Hùng Miêu Nhi, Trầm Lăng mỉm cười:

- Ân oán ngày xưa như một cơn ác mộng, hào kiệt ngày xưa nay cũng đã hóa ra cát bụi, ân ân oán oán của khổ nhân cũng chỉ đến thế thôi...

Hùng Miêu Nhi mím miệng làm thinh, nhưng vẻ mặt trầm trầm u uất...

Trầm Lăng nhìn sống hần và hỏi:

- Sao anh có vẻ ưu tư như thế? Chuyện ngày xưa phải chăng đã xúc động tình riêng?

Hùng Miêu Nhi vụt hỏi:

- Anh có biết tôi cũng có người anh em kết nghĩa hay không?

Trầm Lăng nhún mắt:

- Sao?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Chuyện của "Thái Hành Tam Nhạn" làm cho tôi suy nghĩ...Anh em kết nghĩa họ đối xử với nhau thật là đại lượng. Bất cứ Tuyết Nhạn hành động như thế nào, hai người kia cũng đều tha thứ cảm thông nỗi khổ tâm, nhưng tôi thì...

Trầm Lăng hỏi:

- Chẳng lẽ anh đã xử không phải với người bạn kết nghĩa sao?

Hùng Miêu Nhi thở dài:

- Người kết nghĩa với tôi, chỉ vì xử không phải với tôi một lần mà tôi đã cảm nghe oán hận thấu xương... Thật ra người ấy cũng có nỗi khổ tâm đáng lẽ tôi nên thông cảm...

Lặng thinh một lúc, Trầm Lăng chợt mỉm cười:

- Người kết nghĩa với Hùng huynh có lẽ là đàn bà?

Hùng Miêu Nhi trố mắt?

- Sao...sao anh biết?

Trầm Lăng nói:

- Tuy anh không nói ra nhưng tôi đã đoán hiểu. Chu Thất Thất đã kiến anh làm người anh kết nghĩa. Bởi vì...nếu không, nàng không dễ gì điểm huyết anh đâu !

Hùng Miêu Nhi cúi mặt thở dài:

- Tôi biết không thể nào dấu anh chuyện đó, đáng lý tôi phải cho anh biết sớm...chỉ vì...

Trầm Lăng cười:

- Cái đó đâu có hại gì? Đã là người, bất cứ ai cũng thế, ai cũng có những việc riêng không thể cho người khác biết, cho dù vợ chồng anh em cũng thế !

Hùng Miêu Nhi cau mặt nhìn Trầm Lăng:

- Anh cũng có những bí mật mà không ai biết nữa sao?

Trầm Lăng cười:

- Tự nhiên là có chứ !

Hùng Miêu Nhi nhìn sững Trầm Lăng, nhìn người bạn trai tài mao phi thường và miệng cứ lẩm bẩm:

- Trầm Lăng...Trầm Lăng...quả là con người khó hiểu...

Trầm Lăng lại cười:

- Đúng, bí mật của tôi có lẽ nhiều hơn ai hết !

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Trong thiên hạ hiện nay có ai rõ lai lịch của anh không?

Trầm Lãng ngập ngừng:

- Sợ...sợ e rằng không ai biết !

Hùng Miêu Nhi gật gù:

- Nếu là một con người khác, một con người có thân thể bí mật như vậy thì có lẽ sẽ không ai dám kết bạn cả, nhưng với anh, tôi thấy anh có khác...

Trầm Lãng cười:

- Tôi khác chỗ nào đâu?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Bất luận như thế nào, cái điều mà anh không chịu nói rõ gia thế của mình cho người khác biết, tôi vẫn không thấy đó là một tội ác, và...và in hình như anh có một...một điểm đặc biệt gì đó làm cho người khác tín nhiệm.

Trầm Lãng cười:

- Đa tạ Hùng Huynh !

Hùng Miêu Nhi nói liền:

- Đó, chính cái cười của anh cũng làm cho tôi thấy khác. Có lúc anh cười thật sáng khoái, nhưng tôi vẫn cảm nghe có một điều gì đau khổ bên trong...Mà tại sao anh lại không nói ra những điều đau khổ ấy chứ ?...

Trầm Lãng mỉm cười không nói...

Hùng Miêu Nhi cũng làm thinh...

Không khí núi rừng chợt như ngưng đọng...

Trầm Lãng vụt kêu lên:

- Hùng huynh nè, xem gì dưới kia vậy nhỉ?

Hùng Miêu Nhi dòm xuống thấy ánh nắng xyyuên một lần qua sương mù, bên dưới khe núi rộng tuyết đóng trắng xóa...

Sự thật thì trên mặt tuyết có nhiều dấu vết như dấu xe, và còn có vật gì hơi lạ lạ nữa, nhưng vì nhãn lực của Hùng Miêu Nhi có hạn cho nên không thấy được...

Trầm Lãng vẫy tay:

- Chúng ta xuống thử xem !

Thay vì nhảy ngay, Trầm Lăng lại tunh mình lặn tròn trên không rồi là đà cho rơi xuống nhẹ như một chiếc lá trong gió...

Hùng Miêu Nhi vừa vỗ tay khen vừa nhảy theo và cũng định lặn mình nhưng chợt nghe hai chân nặng như đá treo, càng xuống chừng nào càng nghe nặng chừng ấy, và cuối cùng hất té ngời bệt trên mặt tuyết...

Trầm Lăng lật đật chạy lại hỏi:

- Có sao không?

Hùng Miêu Nhi cười nhăn nhó:

- Sao kỳ quá...may mà nhờ xương cứng, chứ không thì đã lọi giò rồi !

Hắn vừa chỗi tay đứng dậy vừa rờ rờ dít:

- Mề, cái gì vậy cà?...

Vừa nói vừa giật mạnh tay đưa ra trước mắt...

Thì ra đó là một cái xương chân gà đâm lút vô mông dít Hùng Miêu Nhi...

Hùng Miêu Nhi nhăn mặt:

- Quả là tới số...sao ở đây lại có xương gà cà?

Trầm Lăng thấp giọng:

- Không chỉ xương gà không đâu, có thể còn nhiều thứ khác nữa đấy !

Hai người đi theo đường khe rộng đầy tuyết, đi bên dưới y như đi theo một con đường xe rộng giữa hai trái núi.

Quả đúng như lời Trầm Lăng dự đoán, quanh qua một khúc bắt gặp dấu xe ngựa dấu xe ngang dọc, lại còn có một số bình chén bể miếng vàng rải rác...

Nhặt một miếng bình, Hùng Miêu Nhi nói:

- Bình rượu, đây là miếng bể của bình đựng rượu !

Trầm Lăng nói:

- Cứ theo miếng này thì đây thuộc về đồ sứ rất quý, thường thường những bát hào phú mới có, mà cũng ít người dùng đãi khách, trừ khách thân khách quý...

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Thế nơi hoang sơn cùng cốc này lại có người uống rượu mà lại còn đập bể nữa mới lạ chứ !

Hai người lại đi tới nữa và Trầm Lăng chợt nhặt trên mặt tuyết một vật và kêu lên:

- Xem này ! ...

Hùng Miêu Nhi nhìn thấy một chiếc vòng ngọc, thứ ngọc rất quý, ánh sáng lung linh chói mắt...

Trầm Lăng nói:

- Đây là thứ vòng ngọc đeo lỗ tai rất có giá trị, ít người có được...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Ạ nhĩ, có lẽ người này xem nó rất thường, đánh rơi mà cũng không chú ý !

Hai người càng đi thật chậm để xem dấu vết...

Trên mặt tuyết trơn bóng, có độ mấy mươi lỗ bằng miệng chậu khá sâu, một hàng sáu lỗ, hàng này hàng kia hơn một trượng Hùng Miêu Nhi lấy làm lạ hỏi:

- Cái quái gì lạ nhĩ?

Trầm ngâm một lúc, Trầm Lăng nói:

- Có lẽ họ cắm trại nơi đây, dấu đó là dấu đóng trụ cột.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Cứ theo miệng lỗ này thì lớn hơn những cột nhà thường, họ chỉ cắm trại nghỉ tạm mà sao lại làm cây lớn và rộng như thế?...

Trầm Lăng nói:

- Cho dù bậc vương Hầu Mông Cổ cũng chỉ đến thế thôi !

Hai người nhìn nhau không nói, nhưng trong bụng ai cũng nghĩ đến một người, Khoái Lạc Vương !

Với những vết tích tố cáo sự sinh hoạt xa hoa ấy, trừ Khoái Lạc Vương ra thì còn ai vào đây nữa?

Hùng Miêu Nhi thì thầm:

- Quả là Chu Thất Thất không lừa, rõ ràng là hắc đã đến rồi !

Trầm Lăng nói:

- Cứ theo thế này thì hắc đi có đủ ba mươi sáu kỵ mã, mà còn lại mang cả ái cơ ái thiếp đi nữa. Như vậy thì có lẽ hắc muốn trở lại Trung Nguyên rồi !

Hùng Miêu Nhi nói:

- Có muốn trở lại thì cũng không trở lại được !

Trầm Lăng ngửa mặt nhìn mây trắng lững lờ trôi trên đỉnh núi, miệng lại lầm bầm:

- Không biết Kim Cô Vọng ở đâu?

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi đi thêm một khoảng là mất dấu.

Thật là lạ...

Đâu phải một đôi người mà là cả một nhân mã thế mà dấu xe dấu ngựa, dấu chân người cũng mất luôn. Nhìn trên mặt tuyết thì lại không thấy dấu quét lấp...

Thế thì họ đi đâu?

Chẳng lẽ đoàn người ngựa biết bay?

Hùng Miêu Nhi gằn gằn:

- Tên này quả là một tên cáo già ! Hự, thực lực của hắc như thế mà vẫn sợ người theo dõi. Thật là kỳ, ở giữa rừng sâu núi thẳm mà cũng sợ bị người theo dõi nữa sao?

Trầm Lãng nói:

- Con người này cẩn thận và kinh nghiệm nhiều lắm, cho dù không sợ ai theo, hắc cũng vẫn làm như thế.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Tại sao thế? Hắc không dám gặp mặt ai à?

Trầm Lãng nói:

- Đó là một hành động cẩn mật. Bất cứ việc gì, bất cứ nơi đâu hắc đều tạo một nếp sống thật thần bí để cho không một ai hiểu rõ một tý gì. Chưa chắc hắc đã sợ đâu.

Hùng Miêu Nhi dòm sát xuống mặt tuyết và cau mặt:

- Không thấy dấu quét, hay là họ đi ngược theo dấu trở lại?

Trầm Lãng nói:

- Người thì có thể đi thụt lùi chồng dấu chứ ngựa thì không thể làm thế được đâu !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Chứ tại sao bỗng nhiên lại bị biến mất?

Trầm Lãng nói:

- Tình hình này tôi thấy hai lần, một lần ở ngôi mộ cổ thì họ đi thụt lùi chồng lên dấu cũ...

Hùng Miêu Nhi chận nói:

- Và một lần trên núi, nơi sào huyết Vương Lâm Hoa?

Trầm Lãng gật đầu:

- Lần đó thì xuống địa đạo...

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Phải rồi, có thể chứ lẽ đâu không lui lại mà bỗng nhiên bị mất tích. Nhưng mà ở đây làm sao lại có địa đạo?

Trầm Lãng làm thinh, nhìn quanh quẩn...

Bóng mặt trời xé rọi trên mặt tuyết đóng như gương...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Anh có nhìn ra cái gì lạ không?

Trầm Lãng nói:

- Tôi mới nhìn ra đây...

Hùng Miêu Nhi nhúng mắt:

- Cái gì đó? Anh thấy được cái gì đó? Tôi không thấy gì lạ thường cả !

Trầm Lãng gật đầu:

Anh nói đúng, trên mặt tuyết trắng lơn này không có gì lạ thường cả. Mà chính cái không có gì lạ thường ấy mới là cái lạ thường đấy !

Hùng Miêu Nhi mở to đôi mắt:

- Trời đất, anh nói cái gì tôi không hiểu chi hết !

Trầm Lãng hỏi:

- Thật quả anh không thấy trên mặt tuyết này không có gì lạ hay sao?

Hùng Miêu Nhi dòm quanh dòm quất, ngó trước ngó sau vẫn không thấy có điểm gì đặc biệt cả, hần lắc đầu nhăn nhó:

- Nếu trên mặt tuyết này có gì lạ thì có lẽ con mắt tôi đã mù !

Trầm Lãng hỏi:

- Anh có thấy mặt tuyết này có phải thật khô và thật sạch không?

Hùng Miêu Nhi gật đầu lia lịa:

- Phải rồi, phải rồi...thật khô thật sạch !

Trầm Lãng nói:

- Tuyết xuống đã ba ngày nay rồi, cho dù đây là khe núi, cũng không thể sạch như thế này, anh thấy có phải không?

Hùng Miêu Nhi gật gật:

- À à...đúng rồi...

Trầm Lăng nói:

- Mặt sông bị đóng băng thì khác, chứ tuyết rơi xuống mặt đất thì không thể bằng phẳng như mặt kiếng thế này được...

Hùng Miêu Nhi càng gật dữ hơn nữa:

- Phải, phải...có lý, có lý...

Trầm Lăng nói:

- Vì thế nó buộc mình phải hiểu...

Hùng Miêu Nhi cau mày...

- A a...mà mà...tôi vẫn chưa hiểu thì sao...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Mặt tuyết như thế này đáng lý phải do sức người làm ra chứ không phải là tự nhiên.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Phải do sức người?

Trầm Lăng gật đầu:

- Phải, họ quét hết dấu vết xong rồi họ đem tuyết nơi khác trải lên...

Hùng Miêu Nhi thở hắt ra:

- Thật là lợi hại...quả là tốn quá nhiều sức lực !

Trầm Lăng cười:

- Nhưng thật sự thì hẳn có tốn sức đâu, sức của thiên hạ chứ !

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Bây giờ thì tôi biết được một cách thứ ba để làm cho mất dấu trên tuyết, nhưng chỉ có điều là không bao giờ tôi dùng đến !

Trầm Lăng đứng lên, hai người lại đi thêm ba eo núi nữa...

Mặt trời về chiều càng xuống thật mau, thoáng mắt đã hoàng hôn.

Đôi mắt Hùng Miêu Nhi tròn xoe như mắt cú mèo dòm tới dòm lui không bỏ qua một dấu nào cả, nhưng thật sự thì hắn cũng không phăng ra được một vết tích gì cả...

Trời lần lần tối hẳn, sao đêm đã nhấp nháy khắp nơi...

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Như vậy là qua cha nó một ngày nữa ! ...

Trầm Lãng nói:

- Chưa, chưa hết một ngà.

Hùng Miêu Nhi cãi:

- Tối đen rồi còn gì nữa !

Trầm Lãng cười:

- Tối thì tối chứ có sao?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Ban ngày ban mặt còn tìm không ra, tối thui rồi làm sao...

Trầm Lãng cười:

- Ban ngày tìm không ra nhưng ban đêm lại có hy vọng hơn.

Hùng Miêu Nhi háy mắt cười:

- Bộ anh tưởng tôi là mèo thật sao, mà chờ ban đêm mới thấy rõ chứ?

Trầm Lãng nói:

- Khoái Lạc Vương tuy bá ban xảo kế nhưng chẳng lẽ ban đêm lại không đốt đèn?

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Phải rồi, coi chừng trời tối mà dễ tìm đấy nhé. Chỉ cần hắn đốt đèn là xa gần gì mình cũng thấy được... hắn có giỏi cách nào cũng không thể dấu ánh sáng giữa ban đêm đen !

Lần này thì tinh thần quá phấn chấn, Hùng Miêu Nhi xung xấn đi trước

Gió núi rì rào, rừng sâu lạnh ngắt, đi thêm một khoảng nữa Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Hay là mình lộn đường rồi !

Nói thì nói nhưng chân vẫn bước đi, thêm một đoạn đường dài có trăm trượng nữa, Trầm Lăng chợt cười:

Xem kia, thấy chưa ?

Ánh sáng. Bên hốc núi tối đen chợt thấy ánh sáng lập lòe

Không đợi Trầm Lăng nói dứt, Hùng Miêu Nhi lao mình tới...

Trầm Lăng không dám rời, cứ theo sát một bên dẫn nhỏ:

- Đối phó với con người này phải hết sức cẩn thận nghe ! ...

Đêm tối trong rừng núi, ánh đèn lập lòe thật khó phân biệt gần xa. Có lúc thấy như kế một bên, có lúc thì lại thấy xa mùt, mãi cho đến khi tới sát mới thấy một ngọn đèn lồng treo trên phiến đá vuông...

Ánh đèn chập chờn như đèn ma, khối đá đóng tuyết trắng xóa nhưng lại cũng hết sức bằng phẳng y như đã được người sửa soạn.

Tuy không thấy bóng người, nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn thấy phập phồng và tuy có hơi e dè nhưng hắn vẫn từ từ tiến tới...

Dưới ánh đèn, chiếc đèn bằng vàng ngời ngời chói mắt. Đúng là chiếc chân đèn được đúc bằng vàng !

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng:

- Thật là dữ, thật là sang... luôn cả chân đèn cũng làm bằng vàng...không biết hắn để chiếc đèn này lại nơi đây là cố chừa diện cho ai với ai đây?

Trầm Lăng nhìn sững chiếc đèn:

- Hắn để lại cho mình xem đấy !

Hùng Miêu Nhi mở tròn đôi mắt:

- Họ dụ mình vào bẫy à?

Trầm Lăng cười:

- Nếu cho rằng một cái bẫy nhỏ nhỏ này mà hại được bọn mình thì hắn không phải là Khoái Lạc Vương rồi.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Anh nói riết rồi tôi phát điên. Không hiểu gì ráo !

Trầm Lăng nói:

- Hắc là một nhân vật thuộc vào hạng cáo già. Nhất định hắc không bao giờ hắc lại chủ quan đánh giá quá thấp đối phương như thế. Anh nghĩ có phải như thế không?

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Phải rồi, nhất định là đối phương ấy lại là Trầm Lăng ! Nhất định hắc phải nghe đến tên Trầm Lăng, cho dù hắc chưa thấy mặt thì hắc cũng phải nghe danh...Nếu một kẻ nhỏ mọn mà hắc cho là đã hại được Trầm Lăng thì quả hắc là một thằng ngu !

Trầm Lăng cười:

- Anh đã làm cái chuyện "mèo khen mèo dài đuôi" rồi đấy nhé ! Nhưng sự thật quả là như thế đó

Hùng Miêu Nhi cau mày:

- Nhưng....nhưng hắc làm sao biết Trầm Lăng đến đây mà đối phó?

Trầm Lăng nói:

- Biết chắc hay không thì chưa biết, nhưng xem hành động của hắc thì có lẽ dọc đường này hắc đều có đặt trạm gác không chừng...

Hùng Miêu Nhi khoát khoát tay:

- Bất luận thế nào, ta cũng cứ tới xem !

Đã cố nhẫn nại khá lâu, cuối cùng không nhịn được nữa, bản tánh nóng nảy của Hùng Miêu Nhi trở lại y nguyên. Hắc không đợi Trầm Lăng nói hết câu là đã ngắt ngang phóng tới.

Quả nhiên bên dưới chân đèn có một mảnh giấy viết:

"Trầm Lăng, theo dõi ta à? Tốt lắm, cứ đường này mà đi tới ! " bên dưới hàng chữ lại cẩn thận vẽ rõ bản đồ, chỉ rõ hướng đi và cách thức phải đi. Ghi rõ chỗ ở...

Hùng Miêu Nhi gượng cười:

- Thật là gan cùng mình, đã không sợ mà còn chỉ ngay chỗ ở nữa chứ !

Trầm Lăng mím môi:

- Hành động con người này quả thật là khó đoán !

Hùng Miêu Nhi nói:

- Có thể là cái bẫy...

Trầm Lăng có hơi trầm ngâm:

- Cũng rất có thể... Có thể hẳn để địa đồ lại cho mình mắc bẫy ...Có thể nếu theo địa đồ này chẳng những không tìm ra mà càng đi trật xa hơn nữa !

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nhưng hẳn đã không sợ thì chuyện chi phải làm như thế?

Trầm Lăng gật đầu:

- Vì thế địa đồ này có thể là thật !

Hùng Miêu Nhi ngẩn ngơ:

- Địa đồ này nếu là thật, chúng ta cứ theo đây mà đi, hẳn sẽ ung dung ngồi đợi, ung dung giảng bẫy rập... cứ như thế thì mình sẽ đâm đầu nạp mạng sao?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đúng như thế !

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Nhưng cho dù biết như thế, chúng ta không đi theo địa đồ này cũng không được. Bởi vì nếu không đi theo địa đồ này thì biết đi đâu?

Trầm Lăng lại gật đầu:

- Cái lợi hại của con người này là ở chỗ đó, hẳn làm cho người lui tới đều khó. Chỉ riêng một điểm đó thôi, hẳn cũng đã ở thế tay trên !

Hùng Miêu Nhi mím miệng:

- Thật là điên đầu...Theo địa đồ cũng không được, mà không theo cũng không được...Lúc mới xem mảnh giấy này thì tôi thấy nó quá tầm thường, nhưng càng lúc tôi càng cảm thấy rất phức tạp, càng nghĩ lại càng thấy không thông...giả như mà dừng nghĩ thì có lẽ dễ chịu, hơn !

Trầm Lăng nói:

- Trên đời này có một số chuyện như thế. Càng suy nghĩ nhiều lại càng không làm gì được cả. Nếu dừng nghĩ mà cứ làm thì có lẽ được việc hơn nhiều...Thiếu gì chuyện rất oanh liệt, chính là chuyện không suy nghĩ mà làm nên, giả như suy nghĩ kỹ thì chắc sẽ không bao giờ làm cả.

Câu nói tầm thường lại hơi có vẻ mâu thuẫn mà lý lẽ lại hết sức cao thâm. Hùng Miêu Nhi tấmh ý gật đầu cười lớn:

- Hay, thật là hay ! Tôi không ngờ anh lại nói một câu như thế. Nhưng ...nhưng anh đã nghĩ lỡ rồi, bây giờ phải làm sao đây?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Cho dù đã suy nghĩ rồi nhưng chúng ta cứ làm như chưa suy nghĩ thì đã có sao !

Hùng Miêu Nhi nhúng mắt:

- Đã vậy thì mình chẳng cần biết gì cả, cứ theo bản đồ này mà đi tới. Nè, tôi nói cho anh biết nghe, tôi đã từng học ở anh là bất luận việc gì, đều nên suy nghĩ, và bây giờ tôi lại học ở anh là bất cứ chuyện gì cũng đừng thèm suy nghĩ là hơn !

Trầm Lăng cười:

- Nhưng mà anh cũng phải chờ sau khi suy nghĩ rồi mới thấy rằng chuyện phải làm không còn có cách nào khác hơn nữa chứ?

Hùng Miêu Nhi khựng lại suy nghĩ thật lâu rồi chợt vỗ tay:

- Đúng rồi, cái lý luận đó tôi thông rồi, thông đủ rồi !

Thật ra thì mới nghe qua xem chừng như câu chuyện quá mâu thuẫn, nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn nhận ra vấn đề hoàn toàn có lý...

- - - Vietkiem.com- - -